

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 718/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Trenčín (predtým Okresného súdu Nové mesto nad Váhom) v konaní vedenom pod sp. zn. NM-2T/55/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. novembra 2025 bez právneho zástupcu domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/55/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“). Ďalej navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a rozhodnúť o jeho žiadosti o zrušenie probačného dohľadu z 8. júna 2021, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 20 000 eur a súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že od októbra 2012 je proti sťažovateľovi vedené trestné konanie, v ktorom nie je ani po 13 rokoch právoplatne rozhodnuté, po podaní obžaloby 11. apríla 2013 nebolo do roku 2019 vykonané žiadne hlavné pojednávanie a následne dochádzalo k opakovanému prerozdeľovaniu súdneho spisu, pričom Okresný súd Trenčín vyhlásil 24. apríla 2025 rozsudok č. k. NM-2T/55/2013-2472 a v čase podania ústavnej sťažnosti sa súdny spis nachádza na odvolacom súde. Zároveň poukázal na dlhé trvanie probačného dohľadu, a to aj napriek tomu, že mal byť už uznesením z 18. decembra 2015 zrušený, a rozporoval

aj absenciu odpovede na jeho žiadosť o zrušenie probačného dohľadu z 8. júna 2021. Na podklade uvedeného odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sa ústavný súd musel primárne vysporiadať s nesprávnym označením orgánu verejnej moci, ktorého postupom malo dôjsť k porušeniu namietaných práv sťažovateľa, ktorý ako porušovateľa svojich práv označil ešte Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, hoci z prvej a poslednej strany vyhláseného rozsudku priložených k ústavnej sťažnosti je zrejmé, že vo veci konal a rozhodol už Okresný súd Trenčín. Reflektujúc pritom § 2 ods. 31 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v platnom znení, je nutné za porušovateľa namietaných práv označiť už Okresný súd Trenčín, tak ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

5. Obdobne, sťažovateľ síce v úvode ústavnej sťažnosti uviedol, že jej predmetom je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v petite ústavnej sťažnosti sa už domáhal len vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Keďže čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahuje nielen právo na spravodlivé súdne konanie, ale aj jeho parciálne súčasti, *exempli causa* právo na verejné prerokovanie veci či prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ústavný súd pristúpil k ústavnoprávnemu prieskumu v intenciách sťažnostného návrhu a sťažnostnej narácie, t. j. posudzoval len prípadné prietahy v konaní, a tým možný zásah do práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 tohto uznesenia, pozn.).

II.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu:

6. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

7. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Predmetný názor sa odvodzuje z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu

do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 287/2021, II. ÚS 291/2020, I. ÚS 172/2022).

8. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní, pozn.) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Prednesené právne názory ústavného súdu sú akceptované aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok ESĽP z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok ESĽP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

9. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už zo strany orgánu verejnej moci nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, IV. ÚS 159/2021, II. ÚS 302/2021, I. ÚS 405/2022, I. ÚS 166/2024).

10. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol rozsudkom č. k. NM-2T/55/2013-2472 z 24. apríla 2025 a v čase podania ústavnej sťažnosti (5. novembra 2025, pozn.) už vo veci sťažovateľa rozhodoval Krajský súd v Trenčíne. Na účel overenia sťažnostných tvrdení a náležitého poskytnutia ústavnoprávnej ochrany ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že okresný súd predložil súdny spis s odvolaniami procesných strán krajskému súdu 26. septembra 2025. Tým sa odôvodňuje rezultovať, že ešte pred podaním ústavnej sťažnosti v trestnej veci sťažovateľa konal krajský súd, a tak okresný súd, ktorý sťažovateľ označil ako jediného porušovateľa svojich práv, už v tom čase nemohol ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť označené práva sťažovateľa.

11. Sťažovateľ mal dostatočný časový priestor napadnúť ústavnou sťažnosťou porušenie svojho práva, keď okresný súd ešte disponoval jeho trestnou vecou, a nie až *ex post* po rozhodnutí okresného súdu a predložení spisového materiálu krajskému súdu. Ak účelom ústavnej sťažnosti je zjednanie nápravy smerujúcej k ukončeniu (prietáhovej) veci v primeranej lehote, a tým k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, nemožno na výsledok nahliadať len cez prizmu primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré by nemalo byť ponímané ako výsledok a cieľ tohto konania, ale ako dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva.

12. Nad rámec predneseného ústavný súd pripomína, že pri hodnotení toho, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ESĽP posudzuje dĺžku konania ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky ESĽP vo veciach Bubláková proti Slovenskej

republike z 15. 2. 2011, sťažnosť č. 17763/07; Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11). Treba však podotknúť, že ESLP vo svojom rozhodovaní koná proti Slovenskej republike ako porušovateľovi práv a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti. Vzniknutý rozpor je výkladovo prekonateľný v prospech prieskumu porušenia dotknutého základného práva sťažovateľa v celom priebehu konania v dosiaľ právoplatne neukončenej veci, podmienkou však je, aby sťažovateľ označil okrem už nekonajúceho súdu aj súd, ktorý koná v aktuálne prebiehajúcej fáze konania (aj keď proti nemu nemusí byť ústavná sťažnosť po jej prejednaní úspešná), aby teda sťažovateľ pri označení porušovateľov sprítomnil práve okolnosť právoplatne neukončenej veci (čo zodpovedá vývoju rozhodovacej činnosti ústavného súdu v kontexte skôr popísaných súvislostí – IV. ÚS 458/2025).

13. Pokiaľ ide o žiadosť o zrušenie probačného dohľadu z 8. júna 2021, o ktorej vybavení nemal byť sťažovateľ informovaný, ústavný súd zistil, že uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/55/2013 z 26. apríla 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23Tos/41/2013-1393 zo 6. mája 2013 bola podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahradená väzba [§ 71 ods. 1 písm. b) a písm. c) Trestného poriadku] sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, došlo k jeho prepusteniu z väzby na slobodu a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku súd prijal písomný sľub. V zmysle § 82 ods. 1 písm. f) a písm. h) Trestného poriadku sa sťažovateľovi a iným spoluobvineným uložili ďalšie povinnosti a obmedzenia. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/55/2013 z 18. decembra 2015 (právoplatné v rovnaký deň, pozn.) súd podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku rozsah obmedzení a povinností [uložených podľa § 82 ods. 1 písm. f) a písm. h) Trestného poriadku] sťažovateľovi zmenil tak, že mu zrušil povinnosť pravidelne sa v mesačných intervaloch osobne hlásiť u probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom. Ostatné už uložené obmedzenia a povinnosti vrátane dohľadu probačného a mediačného úradníka zostali v platnosti, a tieto zrušil Okresný súd Trenčín na verejnom zasadnutí 14. novembra 2024. Priamo po vyhlásení uznesenia sa práva podať sťažnosť vzdali tak prokurátor, ako aj sťažovateľ, ktorý zároveň nesúhlasil, aby iná oprávnená osoba podala v jeho mene a v jeho prospech sťažnosť, a tak uznesenie nadobudlo právoplatnosť (§ 184 Trestného poriadku). Z opísaných súvislostí je preto zrejmá vedomosť sťažovateľa o procesnom postupe, ktorého výsledkom bolo zrušenie probačného a mediačného dohľadu.

14. Z uvedeného dôvodu ústavnú sťažnosť ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

II.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

16. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom odôvodnenej jeho jediným príjmom (peňažným príspevkom v sume 663 eur na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, pozn.) je potrebné poukázať na právnu úpravu, podľa ktorej ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej

osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak (1) taká osoba o to požiada, (2) odôvodňujú to jej majetkové pomery a (3) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 482/2025, I. ÚS 639/2025).

17. Vzhľadom na výsledok posúdenia ústavnej sťažnosti (bod 14 tohto uznesenia, pozn.) je evidentné, že šlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu